

16. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DEA O CONȘTIINȚĂ CURATĂ

*„Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic,
S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu,
vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte,
ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“*

Evrei 9.14

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Problema unei conștiințe rele este tot așa de veche, ca și Adam și Eva. În momentul când ei au păcătuit, conștiința lor s-a murdărit. Sentimentul vinovăției lor a produs pagubă și a distrus relația lor cu Dumnezeu: ei au trebuit să se ascundă de El. Dar acest sentiment al vinovăției a distrus și relațiile dintre ei. Ei s-au învinovățit unul pe altul și între ei n-a mai fost pace. Pentru prima dată s-au recunoscut cine sunt și s-au rușinat.

Conștiința a fost în Vechiul Testament o temă permanentă. Jertfirea animalelor nu a putut să elibereze conștiința. „Aceasta este o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele sunt doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncăruri, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare“ (Evrei 8.9-10). Ca indiciu profetic spre Hristos, Dumnezeu a privit ca fiind suficient sângele jertfei animalelor pentru curățirea cărnii. Dar conștiința a fost exclusă de la această curățire.

Niciun sânge al animalelor nu poate curăți conștiința. Aceasta o știau toți (Isaia 53 și Psalmul 51). Și noi știm aceasta. A venit un nou Mare Preot – Isus, Fiul lui Dumnezeu – cu o jertfă mai bună: El Însuși. „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“ (Evrei 9.14). Jertfa animalelor arăta profetic spre ultima jertfă a Fiului lui Dumnezeu. Moartea Fiului acoperă atât păcatele oamenilor din acele timpuri străvechi, cât și păcatele oamenilor din zilele noastre.

În epoca noastră modernă – o epocă a științei, a internetului, a transplantului de organe, a transmiterii rapide de informații, a telefoanelor celulare – noi avem aceleași probleme, ca și în timpurile acelea: conștiința ne condamnă. Ne simțim a nu fi suficient de buni, ca să venim înaintea lui Dumnezeu. Oricare ar fi starea rea a conștiinței noastre, un lucru este clar: noi nu suntem suficient de buni, ca să existăm înaintea lui Dumnezeu.

Putem să ne biciuim, sau să aruncăm copiii noștri într-un râu sfânt, sau să donăm un milion de euro pentru lucrări de binefacere sau în mii de feluri să facem ispășirea păcatelor noastre, sau să ne mortificăm trupul, dar rezultatul va fi totdeauna același: pata conștiinței rele rămâne și moartea ne inspiră teama cutremurătoare. Noi știm, că conștiința noastră este murdărită – dar nu prin lucruri exterioare, ca prin atingerea de un cadavru sau prin consumarea de carne de porc. Isus a spus, că ceea ce iese din om, aceea îl întinează, și nu ceea ce intră din afară în el (Marcu 7.15-23). Mândria, autocompătimirea, amărăciunea, plăcerea, invidia, gelozia, pofta, indiferența și frica ne murdăresc, precum și faptele care rezultă din acestea. Toate acestea sunt „fapte moarte“. Ele nu au viață spirituală în ele însele. Ele nu sunt roade ale vieții noi, ci vin din moarte și duc la moarte. Ele lasă în urma lor un sentiment de deznădejde.

Singurul răspuns în timpul nostru modern, ca și în toate timpurile, este sângele lui Hristos. Dacă conștiința ne condamnă, spre cine ne vom îndrepta? Mergem la Hristos, ne îndreptăm spre suferințele și moartea lui Hristos, spre sângele lui Hristos. Sângele lui este singura putere curățitoare din tot universul, care dă eliberare conștiinței în viață, și în moarte dăruiește pace.

17. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DEA TUTUROR CE ESTE SPRE BINELE NOSTRU

*„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți,
cum nu ne va da fără plată, împreună cu El,
toate lucrurile?“
Romani 8.32*

Îmi place logica acestui verset. Nu pentru că iubesc logica, ci deoarece consider un lucru bun, când adevăratele mele nevoi sunt satisfăcute. Cele două fraze din Romani 8.32 au o legătură logică fantastică. Probabil că nu recunoaștem aceasta, deoarece a doua parte este o întrebare: „Cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ Dar dacă privim afirmația cuprinsă în această întrebare, vom recunoaște logica. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile.“

Cu alte cuvinte: legătura dintre cele două jumătăți înseamnă, că fraza a doua este absolut sigură. Dacă Dumnezeu a făcut ce era cel mai greu pe pământ, și anume să dea pe Fiul Său să sufere și să moară, atunci este mult mai sigur, că El va face ceva care comparativ este mai ușor, și anume că El ne va da împreună cu El toate lucrurile. Tot angajamentul lui Dumnezeu, de a ne dăruia totul, este chiar mai sigur decât jertfa Fiului Său. El a dat pe Fiul Său „pentru noi toți“. Ar putea El atunci să fie împotriva noastră? Este de neimaginat așa ceva.

Dar ce înseamnă: „ne va da toate lucrurile?“ Nu înseamnă o viață de lux și nici siguranță împotriva dușmanilor. Aceasta ne-o spune Biblia patru versete mai departe: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiere“ (Romani 8.36). Mulți creștini suferă și astăzi aceste forme de prigoană. Când Biblia întreabă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?“ (Romani 8.35), atunci răspunsul este NU. Nu pentru că credincioșii rămân cruțați de ele, ci pentru că „în toate aceste lucruri suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37).

Ce înseamnă atunci, că Dumnezeu, deoarece Hristos a murit pentru noi, ne va da împreună cu El „toate lucrurile“? Înseamnă că El ne dăruiește toate lucrurile, care sunt bune pentru noi, toate lucrurile de care noi avem cu adevărat nevoie, ca să fim transformați asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.29), toate lucrurile de care avem nevoie, pentru a obține bucuria veșnică.

Este același lucru, ca în altă făgăduință biblică: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos“ (Filipeni 4.19). Această făgăduință ne este clarificată prin versetele anterioare: „Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Filipeni 4.12-13).

Înseamnă că noi putem face totul prin Hristos. Dar fiți atenți, „totul“ include și „foamete“ și „lipsă“. Dumnezeu va îngriji de orice nevoie reală, dar și în suferință va da putere. Dumnezeu va îngriji de orice nevoie reală, dar va dăruia și capacitatea de a suporta foametea, dacă nu vine hrană. Suferința și moartea lui Hristos garantează, că Dumnezeu ne va da tot ce avem nevoie, ca să împlinim voia Sa, să-I dăm onoare și să ajungem la bucuria veșnică.

18. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE VINDECE DE BOLILE MORALE ȘI TRUPEȘTI

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.“
Isaia 53.5

„El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.»“
Matei 8.16-17

Hristos a suferit și a murit, ca să nimicească pe deplin bolile zilei. Boala și moartea nu au fost cuprinse inițial în planul lui Dumnezeu cu lumea. Ambele au venit în lume odată cu păcatul, ca judecată a lui Dumnezeu asupra creației. Biblia spune: „Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă“ (Romani 8.20). Dumnezeu a supus durerilor corporale lumea, ca să facă clar grozăvia răutății morale.

Această supunere deșertăciunii include în sine moartea. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“ (Romani 5.12). Toate suspinele erau incluse în aceasta. Și cei credincioși nu sunt scutiți de ele: „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“ (Romani 8.23).

Dar toată suferința bolii va trece. Noi ne bucurăm de un timp, când nu vor mai fi dureri corporale. Supunerea creației la deșertăciune nu va fi pentru totdeauna. Începând din prima zi a judecății, ținta lui Dumnezeu a fost speranța. Ținta Lui finală a fost: „Ca și firea (creația) să fie izbăvită de robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu“ (Romani 8.21).

Când Hristos a venit în lume, a făcut începutul acestei eliberări globale. El Și-a arătat intențiile, vindecând mulți oameni în timpul vieții Sale. Uneori erau adunate mulțimi mari de oameni, și El „a vindecat pe toți bolnavii“ (Matei 8.16; Luca 6.19). Aceasta era o avanpremieră a ceea ce va avea loc la sfârșitul istoriei omenirii, când „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut“ (Apocalipsa 21.4).

Hristos a biruit boala și moartea, prin aceea că ambele le-a luat asupra Sa și le-a luat cu El în mormânt. Isus a suportat sentința lui Dumnezeu asupra păcatului, care a adus suferința, atunci când El a suferit și a murit. Profetul Isaia a explicat moartea lui Hristos cu următoarele cuvinte: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți“ (Isaia 53.5). Loviturile îngrozitoare de pe spatele lui Isus au răscumpărat o lume, în care există vindecare.

Într-o zi va fi îndepărtată toată suferința din creația răscumpărată a lui Dumnezeu. Va fi un pământ nou. Noi vom avea un trup nou. Moartea va fi înghițită de viața veșnică (1 Corinteni 15.54; 2 Corinteni 5.4). „Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul“ (Isaia 65.25). Și toți cei care iubesc pe Hristos, Îi vor cânta cântări de laudă Lui, care a fost omorât, ca să ne elibereze de păcat, de moarte și de suferință.

19. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEA VIAȚĂ VEȘNICĂ CELOR CARE CRED ÎN EL

*„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu,
pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“*

Ioan 3.16

Nu vrem să murim în anii cei mai frumoși ai vieții noastre. Noi dorim să murim, când suferințele noastre par să fie insuportabile. Ceea ce noi dorim cu adevărat în aceste momente, nu este moartea, ci eliberarea. Am dori să trăim iarăși timpuri bune. Dorim să nu mai avem dureri. Dorim ca cei dragi ai noștri, care au murit, să învie. Vrem viață și fericire.

Ne înșelăm singuri, când înconjurăm cu o aureolă romantică moartea, ca punct culminant al unei vieți bine trăite. Ea este dușmanul nostru. Ea ne desparte de toți prietenii noștri minunați din lumea aceasta. Noi dăm morții tot felul de nume frumoase, căci nu avem altă alternativă. Executorul, care ne dă lovitură de grație, nu este împlinirea dorinței noastre, ci sfârșitul speranței. Inima dorește să trăiască și să fie fericită.

Dumnezeu ne-a făcut așa. „El a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei“ (Eclesiastul 3.11). Noi am fost creați după chipul lui Dumnezeu, și Dumnezeu iubește viața și El trăiește veșnic. Noi am fost creați, ca să trăim veșnic. Și noi vom trăi veșnic. Opusul vieții veșnice nu este nimicirea. Este iadul. Isus a vorbit mai mult decât oricare altul despre iad.

El a spus foarte clar, că dacă se respinge viața veșnică, pe care El o oferă, nu vei fi nimic, ci vei sfârși în chinurile mâniei lui Dumnezeu: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3.36). Aceasta a spus-o Ioan Botezătorul.

Și această mânie va dura veșnic. Isus a spus: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică“ (Matei 25.46). Aceasta este realitatea îngrozitoare și ea arată, cât de mult va trata Dumnezeu indiferența și disprețuirea. De aceea Isus ne atenționează: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge“ (Marcu 9.47-48).

Viața veșnică nu este simpla prelungire a vieții acesteia, cu amestecul ei de suferință și desfătare. Așa cum iadul poate fi sfârșitul cel mai grav al acestei vieți, tot așa „viața veșnică“ este sfârșitul cel mai bun. Viața veșnică, în care nu mai este nici păcat și nici întristare, este cea mai înaltă fericire, care durează veșnic. Tot ce este rău și dăunător în această creație decăzută va fi îndepărtat. Tot binele – tot ce aduce fericire adevărată și permanentă – va fi păstrat, curățit și consolidat.

Noi vom fi transformați, așa că vom fi în stare să trăim acele dimensiuni mari ale fericirii, care ar fi de neimaginat în viața noastră. „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc“ (1 Corinteni 2.9). Aceasta este valabil pentru fiecare moment al vieții noastre, acum și pentru totdeauna: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17.3). Pentru aceasta a suferit Hristos și a murit. De ce să nu-L primim, ca pe Cel mai de preț bun al nostru – și să trăim?

20. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE SMULGĂ DIN ACEST VEAC RĂU

*„S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău,
după voia Dumnezeului nostru, și Tatăl.“*

Galateni 1.4

Până vom muri sau până va veni Hristos, ca să-Și întemeieze Împărăția, noi trăim în „acest veac rău“. De aceea când Biblia spune, că Hristos S-a dat pe Sine Însuși „ca să ne smulgă din acest veac rău“, aceasta nu înseamnă, că El nu ne va lua din această lume, ci că El vrea să ne salveze de puterea celui rău. Isus S-a rugat pentru noi: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău“ (Ioan 17.15).

Motivul, pentru care Isus Se roagă pentru păzirea de cel „rău“, este, că „acest veac rău“ este veacul în care lui satan i s-a dat libertatea să înșele și să distrugă. Biblia spune: „Noi știm, că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău“ (1 Ioan 5.19). Acest „rău“ mai este numit și „dumnezeul lumii acesteia“ și țelul lui principal este să facă pe oameni orbi pentru adevăr: „... pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 4.3b-4).

Atâta timp cât nu ne trezim din starea noastră spirituală întunecată, trăim în concordanță cu „acest veac rău“ și cu stăpânitorul lui. Odinioară trăiam „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni 2.2). Fără să știm, am fost lacheii diavolului. Ceea ce părea să fie libertate, era în realitate captivitate. Biblia are cuvinte clare pentru nebunia, plăcerile și patimile secolului al XXI-lea: „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit“ (2 Petru 2.19).

Strigătul de libertate, care răsună ca un ecou în Biblie este: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre“ (Romani 12.2). Cu alte cuvinte, fiți liberi! Nu vă lăsați înșelați de filozofii acestui veac. Astăzi, aceștia sunt, dar mâine nu mai sunt. O idee fixă, care duce la robie, urmează alteia. În treizeci de ani tatuajele nu vor mai fi simbolul libertății, ci o amintire de neșters a adaptării sociale.

În raport cu veșnicia, înțelepciunea veacului acestuia este nebunie. „Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3.18-19a). „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei care sunt pe calea pierzării“ (1 Corinteni 1.18). Ce este atunci înțelepciunea lui Dumnezeu în lumea aceasta? Moartea sublimă, eliberatoare a lui Isus Hristos! Primii ucenici ai lui Isus au spus: „Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit ... puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.23-34).

Când Hristos atârna pe cruce, El a eliberat milioane de captivi. El a demascat minciuna diavolului și i-a distrus puterea. Aceasta a vrut El să spună, când în seara răstignirii a zis: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară“ (Ioan 12.31). Nu urmați un dușman înfrânt. Urmați-L pe Hristos! Aceasta are valoare mai mare. În lumea aceasta veți fi un exilat – dar veți fi liberi.